

[Gert Petersen]

for stationering af udenlandske tropper i såkaldte krisesituationer, og det vil sige i fredstid. At disse udenlandske tropper bringer atomvåben med sig, har vi heller ingen garanti mod.

Naturligvis bilder socialistisk folkeparti sig ikke ind, at Danmark kan undgå frygtelige ødelæggelser, hvis en krig skulle blive en realitet i Europa, blot fordi vi afskaffede militæret herhjemme. En krig i Europa – det er altså den, man også fra forsvarsforligspartiernes side ruster sig til – vil uundgåeligt blive en atomkrig. Derfor er det forsvar, den oprustning, Danmark deltager i, så vanvittig. Det vil uundgåeligt blive en atomkrig, og en atomkrig vil også betyde radioaktivt nedfald, som vil ramme – jeg var lige ved at sige både de gode og synderne – alle, uanset hvordan de har forholdt sig inden krigen. Derfor er spørgsmålet om afrustning for SF ikke noget med, at så er vi mere sikre, at det er sådan en slags helle, som man søger hen til. Nej, det er et spørgsmål, som bestemmes af den grundbetragtning, at Danmarks forsvar alene kan bestå i at være med til at forebygge, at det kommer til krig i Europa, og at det derfor er nødvendigt, at Danmark bryder med den dødsensfarlige udvikling, som har været i gang.

Den betragtning, som jeg citerede Aksel Larsen for tidligere, må derfor udmøntes konkret i, hvad Danmark her og nu kan gøre for at bidrage til at forebygge krig, med andre ord, hvordan dansk forsvarspolitik kan underordnes dette formål. Det kan den ved, at Danmark bryder med oprustningsspiralen og dermed i praksis demonstrerer en anden holdning end kaprustningens og blokpolitikens holdning. Socialistisk folkepartis landsmøde efterlyste på denne baggrund i 1980:

»... at Danmark selvstændigt starter en nedrustningsproces med det formål at være med til at bryde ud af oprustningsspiralen.«

Derfor opfordrede socialistisk folkeparti til:

»... forhandlinger om reelle nedskæringer på forsvarsområdet.«

Det var på det tidspunkt, hvor socialdemokratiet talte så meget om sin nulløsning, men den er jo glemt nu, den taler man ikke længere om. Vi mente, at en sådan nulløsning ikke var tilstrækkelig til at demonstrere en ny dansk politik, der brød med oprustningsspiralen. Derfor mente vi, at man burde gå

videre og drøfte reelle nedskæringer på forsvarsområdet. Socialdemokratiet valgte noget andet. De gik den modsatte vej og gik i gang med at drøfte en reel videreudvikling, oprustning, på forsvarsområdet, altså væk fra nulløsningen, men desværre til den forkerte side. Og så er det altså nu endt med en aftale om foregelse af militærudgifterne målt i faste priser og oven i købet med en forstærkelse af NATO-integrationen, jævnfør det, jeg tidligere var inde på omkring forstærkningsproblematikken, atomstrategien osv.

Alt dette er med til at øge den internationale spænding og er derfor ikke et instrument, der er med til at forebygge krig og hindre krig. Det er udtryk for en fortsat godkendelse af den sikkerhedsideologi, som i de sidste 35 år har gjort verden mere og mere usikker og utryk i stedet for at skabe sikkerhed og tryghed.

Jeg vil godt slutte med at sige, at jeg modsat en tidligere taler er helt overbevist om, at denne ordning ikke vil skabe ro om forsvaret. Sagen er jo den, at sådan som tingene har udviklet sig – vi kommer tilbage til problematikken under et senere dagsordenspunkt i dag – er der nu for alvor sat kolossale spørgsmålstegn ved hele filosofien om militære løsninger og om sikkerhed gennem oprustning, sikkerhed gennem militære løsninger. De spørgsmålstegn fjernes ikke ved den ordning, der her er aftalt, og derfor kan jeg garantere for, at debatten vil fortsætte, og så mødes vi igen om 3 år, når denne ordning er udløbet.

Arentoft (FP):

Der var nok et og andet, vi godt havde set lidt anderledes i de 3 lovforslag her, men vi må jo gå ind for dem, fordi det, der ligger på bordet, er det politisk mulige.

Jeg har hele tiden ment, at der i en lov som loven om forsvarrets organisation burde være en formålsparagraf, og det var forsvarsministeren også i et samråd positiv over for. Men det er altså endt med, at det nu står i betænkningen. Så langt, så godt. Men betænkningen ligger som regel andre steder end loven, og loven kommer ud til dem, der har brug for den. Derfor synes jeg, det havde været rigtigt, at man havde haft formålsparagraffen som den første paragraf, således at